

ja ilalgi wanaks ei läha lase meile ikka jääda"! Wanaisa kuulis nende palwet, läks neid õnnistades oma trooni pääle jälle tagasi ja pidas oma lubamist kindlaste.

Ükskord aastas, kui lähikesed õdd tulewad ja Ammarik Koiduga kokku puutub, siis wiivivad endid need õnnelikud neli lähikest nädalad üksteise kaenas suud andes waiksel kessõõl ja kinnitawad oma truu-se wannet uue tootusega. On Ammarik oma töö ärateinud ja hiljal õhtutunnil kustuwat päikest oma kihlatud peigmehe kätte annud, siis musutab teine tema armast otsaesist, ja õhkuwad Ammariku paled kumawad roosipunasest taewasest wast maha, kuna Koit jälle walguštama hakkab ja purpurpunane pilwepiir ülestõu- serwat päikest kuulutab. — Nende jälle- nage- mise aega ehitab Wanaisa igakord oma ilu- sama lilledega ja õõpittud hüüawad rõõmu ja armastuse õnsusesse wõunud Ammarikule naljatades: „Laiß tüdruk, laiß tüdruk, õõ- pitt, õõ-pitt!“

Sulge Kingisepp.

Üks Kingisepp, kes sagedaste hooples, et keegi teda ärähirmutada ei wõida, kutsuti ühe tema sõbra furnu juure walwama. Sest seda oli nõuiks wõetud, temaga proowi teha, kas tema siis tõeste nii julge mees pidi olema, kui ta enesest kiitles. Kingisepp oli ka wal- mis minema; aga et t'al see kord palju tõõd oli, wõttis ta oma tõõriistad ja tõõd ligi ja hakkas puusärgi juures ametisse. — Wastu kessõõd toodi temale musta kohwi, et ta mitte uniseks ei saaks. Pea selle järele unustas ta ära, et furnu juures on ja hakkas rõõmsa hää- lega laulma, kus juures ta haamrega ka weel takti löi. Korraga tõuussis „furnu“ istukille ja ütles koleda häälega: „Kes „furnu“ juures walwab, ei pea mitte laulma!“ Üksna rahuli- kult tõuussis Kingisepp oma istmelt ülesse, kopu- tas korra haamrega „furnule“ päha ja ütles: „Kes „furnut“ on, ei pea ka mitte enam rää- kima!“ Silma pilk kargas „furnu“ puusärgist